

Arrest

nr. 44 387 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2010 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Nigeriaanse nationaliteit komt op 20 juli 1995 België binnen en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 20 juli 1995 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissing tekent verzoekster op 25 juli 1995 dringend beroep aan bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 14 september 1995 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 8 augustus 1996 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 29 november 1996 dient verzoekster een klacht in wegens mensenhandel.

Verzoekster wordt door de procureur des konings erkend als slachtoffer van mensenhandel.

Op 24 juli 1997 wordt verzoekster ingeschreven in het Vreemdelingenregister en wordt haar verblijf tijdelijk toegestaan.

Op 28 juli 1998 wordt verzoekster toegelaten tot verblijf van onbeperkte duur.

Op 18 september 1998 deelt de organisatie die zich om slachtoffers van mensenhandel bekommert aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat zij zich niet meer over verzoekster kunnen ontfermen omdat er geen vertrouwensrelatie meer is.

Op 15 januari 2007 wordt verzoekster van ambtswege geschrapt uit de bevolkingsregisters.

Verzoekster dient op 14 november 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 december 2007 vraagt verzoekster om een herinschrijving maar deze wordt geweigerd.

Deze aanvraag wordt op 21 januari 2008 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. De beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 februari 2008 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen beide beslissing tekent verzoekster beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die beide beroepen op 10 juni 2008 verwerpt bij arresten nr. 12 422 en 12 419.

Op 3 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoekster vertrekt vrijwillig.

Op 4 februari 2010 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf.

Op 17 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het visum wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

“Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG. Betrokkene heeft onvoldoende bewijzen voorgelegd die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven; betrokkene beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst, of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd of hij/zij in staat is deze middelen rechtmatig te verwerven. Geen enkel bewijs van gefundeerdheid van de aanvraag. Geen bewijs hotelreservatie. Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit. Andere: Twijfel omtrent het werkelijke doel van de reis. Op 08.02.2008 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 03.09.2008 werd betrokkene opgesloten in het centrum te Brugge. Op 22.09.2008 ondertekende zij een verklaring tot vrijwillige terugkeer. Geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de aanvrager. Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller cheques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen. Ontbreken gedetailleerd toeristisch programma ter verduidelijking van het reisdoel. “

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de rechten van verdediging en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meerbepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting

Machtsmisbruik

Verzoeker vroeg een humanitair visum.

Verweerder stelt in weigeringsbeslissing niets over haar statuut van slachtoffer van mensenhandel en haar legaal verblijf in ons land

De motivatie is derhalve niet omstandig en niet afdoende. Verzoekster begrijpt niet waarom haar niet wordt toegelaten tot het land.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling weliswaar draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is – quod non.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker, die perfect geïntegreerd is niet te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende gemotiveerde.”

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat zij dient vast te stellen dat verzoekster volkomen in gebreke blijft om in de toelichting van haar middel uiteen te zetten waarom zij de door haar aangevoerde rechtsregels geschonden acht. Het middel is dus volgens verwerende partij niet ontvankelijk omdat zij zich, bij gebreke aan een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels geschonden zouden zijn, niet met kennis van zaken kan verdedigen. Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoekster enkel stelt dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd en dat zij zich beperkt tot een uiteenzetting nopens de door haar aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991. De bestreden beslissing is volgens verwerende partij genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten het verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar het visum werd geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsplicht wordt beoogd. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. De uitvoerige overwegingen in de bestreden beslissing laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar visumaanvraag werd geweigerd. Verzoekster kan hieraan geen afbreuk doen. Nergens blijkt dat verzoekster een humanitair visum vroeg noch dat zij alhier ooit het statuut van mensenhandel of legaal verblijf zou hebben gehad. Verzoeksters beweringen zijn strijdig met de werkelijkheid en vinden geen grondslag in het dossier. Integendeel aan verzoekster werd tijdens haar verblijf op het grondgebied tweemaal een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Zij genoot geen enkel statuut en verbleef alhier illegaal. Verzoeksters beschouwingen slaan volgens verwerende partij dan ook nergens op en kunnen allerminst afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

3.3. In haar repliekmemoire volhardt verzoekster in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger,

zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 15 van de overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden) en artikel 5 van Verordening 562/2006/EG van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen van 15 maart 2006 (hierna: de Schengengrenscode). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster onvoldoende bewijzen heeft voorgelegd die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zij stelt enkel dat zij een humanitair visum aanvroeg en dat de bestreden beslissing niets stelt over haar statuut van slachtoffer van mensenhandel en haar legaal verblijf in het Rijk waardoor volgens haar de motivatie van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Verzoekster heeft op 4 februari 2010 een visumaanvraag kort verblijf ingediend.

In het kader van zulk een aanvraag gold op het moment van de aanvraag en van de bestreden beslissing artikel 5 van Verordening 562/2006/EG, zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Artikel 5.1.c van de Schengengrenscode luidt als volgt:

“Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden:

a) (...)

b) (...)

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede het beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) (...)

e) (...)”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Betrokkene heeft onvoldoende bewijzen voorgelegd die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven; betrokkene beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van

herkomst, of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd of hij/zij in staat is deze middelen rechtmatig te verwerven.”

Dit motief dat het hoofdmotief vormt van de bestreden beslissing, betreft de garanties inzake de terugreis die verzoekster moet kunnen bieden overeenkomstig voormeld artikel, na het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum. Op basis van artikel 5.1.c) van de Schengengrenscodex moet verzoekster immers kunnen staven te beschikken over voldoende middelen van bestaan zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst. Tevens wordt opgemerkt dat een visum kort verblijf meebrengt dat de aanvrager zinnens is na dit kort verblijf terug te keren naar het land van herkomst.

Verzoekster betwist zoals reeds hiervoor werd gesteld dit motief van de bestreden beslissing niet.

De Raad wijst erop dat daargelaten het feit dat verzoekster het statuut van slachtoffer van mensenhandel heeft en het feit dat verzoekster vroeger legaal in het land verbleef, dit voor het bestuur sowieso niet de verplichting meebrengt om deze visumaanvraag kort verblijf positief te beantwoorden zodat verzoekster, gelet op het feit dat zij de motieven van de bestreden beslissing niet betwist, er niet in slaagt aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

De beslissing steunt op pertinente, afdoende, deugdelijke en ter zake dienende motieven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Ten slotte verwijst de Raad naar artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet volgens het welk het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. . (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618)

Verzoekster laat na in haar verzoekschrift te verduidelijken op welke wijze de overige aangehaalde bepalingen en beginselen door de bestreden beslissing werden geschonden zodat dit geen “middel” in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet is. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET